

MÉNES ATTILA

Erdei vadak

(REGÉNYRÉSZLET)

A tanító ***-be érve a házat üresen találta, ablak, ajtó tárva-nyitva. Végigjárta az összes helyiséget, még a szekrényt is átvizsgálta. Legutoljára a spájzba nyitott be, ott azonnal észrevette, hogy valami hiányzik, aztán kapcsolt, a romolhatatlan Csepel bicikli nem volt a helyén. Eszébe jutott, amit az apja pár hete emlegetett, hogy milyen régen ült a kerékpárján, jó lenne, ha a fia felpumpálná a kerekeit (ez nem valósult meg). Szép emlékei vannak a biciklizésről, gyakran mondogatta, hogy fiatal korában azzal járt a vendéglátóipari technikumba, a falujukbeli Vérszomjas Oroszlánok S. C. fociedzésére, diszkóba, hóban, fagyban, meg mindenhova, előre, hátra. Az volt régen, szokta ő mondani a kelekótya szavakra. Világos képlet, az apja megint megszökött, ezúttal a lapos kerekű bicajon. Elképzelte, hogy most összeviszza düllöngél, így teker a főútvonalon a forgalomban. Tekerhetett a város felé, vagy ki a pusztába, túl az agglomeráción. Húsz éve nem ült a nyeregben, persze biciklizni állítólag nem lehet elfelejteni, de akkor is eleshet, beverheti a fejét, bármi megtörténhet, átmehet rajta egy kamion. A helyzetet súlyosbította a hajnal óta tartó áprilisi ónos eső, ami déltől sűrű havazásba váltott, és a vastag fehér lepel délután is megmaradt a tájon. Elképzelte a pillanatot, amint az apja a kerekezés közben, a pusztaság közepén egyszerre feleszmél, széttekint, és látja maga körül a végtelen hótengert, nem tudja, hol van, hogy keveredett ide és miért. A tanító az autószerelő Arany Ignáchoz, régi alsós osztálytársához szaladt a harmadik szomszédba, tömören vázolta a helyzetet, kocsiba pattantak, és a temető felé vették az irányt. Csokonai a térdét csapkodva röhögött a hátsó ülésen, jól szórakozott. Jó volt a sejtés, temető kapuja előtt ott találták a felborult biciklit, odabent az apját is hamar megtalálták. A családi sírbolt műmárvány lapján csücsült, és pityeregve imádkozott. A tanító és Ignác segítették a kocsiba.

Napok teltek egyre-másra a baljóslatú kétezertizenkilences év tavaszán. A röpke iskolai szünet elmúltával a tanító rosszkedvűen nyitott a művházba. Jorgosz úr a mélyföldszintre vezető lépcső tetején állt,

kezében kisüveges Salvus víz, éppen egy tarajosat böffentett. A mélyföldszinten nagyobb csoportosulás közepén Julika néni partvis nélkül, kiöltözve, a házban mindenfelé nyüzsgött a vidám munkahelyi élet, épp csak táncra nem perdültek a kollégák. Régi idők névnapozásai, március tizenötödikei rendezvények, mondhatni lelkes előkarácsonyok hangulatát idéző vígság mindenütt. A könyvesbolttól a moziterem bejáratáig fehér abrosszal leterített asztalsor húzódott, rajta szokatlanul gazdag kínálat, szendvicskülönlegességek összeturkált halmai, dobozos gyümölcslevek, kóla, fanta, sprite, mentes ásványvizek, három üveg bontatlan vörösbor, összemaszatolt papírtányérok, kivott, rúzsfoltos műanyag poharak, ezeket szedegette össze Benő, a büféssrác, és vitte hátra a szemeteshez. Ugyanő gondoskodott a zenéről is, babrálta a technikát, bütykölte az erősítőt, amit kár volt rábízni, mert időnként éles sívítás töltötte be a tág teret, ilyenkor a munkatársak riadtan a fülükhöz kaptak.

– Mit ünneplünk? – kérdezte bátoratlanul a tanító a portástól.

– Semmit – dörrent rá Jorgosz úr. – Zsömi bácsi valamit bejelent – morogta aztán kelleetlenül. – Az isten se tudja, mit. Már a szénapadlás tele van a sok bejelentéssel.

Az asztalok körül pezsgő társadalmi élet örvénylett. Gabala Géza a Pénzügyi Felügyelet szakreferense élénk gesztusokkal magyarázott valamit a halálsápadt Fájó Andrásnak, a Gazdasági Osztály vezetőjének, a valódi fűtőnek meg Kárpáti Oszkárnak, a Kulturális Munkacsoport megbízott konzulensének, aki közben hátra-hátrafordult, mintha keresett volna valakit a tömegben. Látszott rajta, hogy halálosan unja, amit hall. A programszervező lányok csoportosulásának közepén a máris alaposan becsípett Vencsellei brigádvezető bizonyára sikamlós adomákat mesélt, mert a hölgyek egy része zavartan kacarászott, más része felszabadultan vihogott. Gombaszögi, a csöpp kuckójából előbújt házi pszichológus és életvezetési coach kissé oldalt, összeráncolt homlokkal egymagában állt, neki, amikor a tanítónak Gabala Géza bemutatta, nem értette és azóta sem tudta meg a keresztnévét, csak azt, hogy a háta mögött Gombaszagúnak hívják. Szegénynek tényleg jellegzetes testszaga volt. A tanító Jorgosz úr balján a mellvédre könyökölve úgy látta, hogy magában motyog. Vad Mária a Költségvetési Bizottság ügyvivője, aki rendszerint apácaszerűen zárt, torokig gombolt, fekete köntöst viselt, és akit mosolyogni még senki sem látott, viszont a hétköznapiak során minden mozdulatában elutasító, ellenséges magatartást tanúsított, most a Reklám- és Propaganda Csoport daliás

grafikusának törzséhez tapadva, szinte odanőve vonaglott a Boney M. *Night fly to Venus* című számára. Berencsiné, Zsömi bácsi testes titkár-nője, a művház lelke, aki a névnapi ajándékokra szokta diszkréten gyűjtögetni a munkatársak hozzájárulását, már olyan részeg volt, hogy az egyik pillanatban egyensúlyát veszítve bezuhant az asztalok mögé, ahonnan kisebb dülakodás árán – minthogy a titkár nő szeretett volna ott maradni, s hogy elképzelését hangsúlyozza, fogsorát csatogtatva jelezte, ha hozzáérnek, harap – csak hat másik részeg tudta talpra állítani. Akkor azonban, mintha mi sem történt volna, azzal a lendülettel, ahogy talpra rántották, folytatta a csábos táncikálást. Az Ellenőrzési Team koordinátora, négy-öt közönségsszervező hölgy kíséretében csak most jelent meg a földszinti mellvéd előtt, s látva, hogy alaposan elkéstek, viharos gyorsasággal szedték a lépcsőfokokat, közben valamennyien hangosan nevettek. A Babatiné Maca nevű, bulldogharapású nő a Postázó Kabinettről gyertek ezerrel, gyertek kiáltással invitálta őket, és amint a kis csapat megérkezett a mélyföldszintre, a fénymásolót kezelő elöl kopaszodó asszonnyal kiegészülve kört formáztak, és kislányos lendülettel szintén táncra perdültek.

Amúgy a nők és férfiak jobbadán külön csoportosulásokat alkottak, aki nem táncolt, az evett, koppantak-roppantak a járólapon a törött műanyag villák. A tanító mindezt sokáig a félemelet magasából szemlélte, Jorgosz úr, aki utoljára mintha köpött volna egyet lefelé, visszahúzódott a maga biztonságos kalickájába.

– Majd mindjárt megyek – bólogatott a tanító, amikor letről a könyvesboltos nő kiszúrta, hogy odafent ácsorog.

– Ne kukkolj ott! – formázta rúzsos ajkaival a szavakat a kolléganő.

– Majd ha a fehérbort is felbontják – motyogta válaszul. Egyelőre azonban csak szekszárdi merlot palackok voltak láthatóak és a tanító rossz tapasztalatok tucatjaiból tudta, ennél a borfajtánál képtelen megállni egy biztonságos alkoholszinten. Nem ihatja le magát a sárga földig, hiszen nyilván most is megfigyelik, s ha botrányt okoz, esetleg félreértésből kötekedni, lökdösődni kezdene, búcsút mondhat az állásának. A vörösbor máshogy működik, gondolta. Eközben odalent kisebb tumultus formálódott, kiabálás, méltatlankodás hallatszott, a tanító látta, amint Gabala pénzügyes és Csizmazia, csótányok, pókók szakértője előbb csak taszigálják egymást, majd ököllel kezdenek hadonászni. Rút Árpád rendszergazda és Kotormánné Napsugár a Társadalmi Kapcsolatok javaslattevője lagymatag sipákolással igyekezett szétválasztani őket, kevés sikerrel. Szükségessé vált Jóska, a kemény

kötésű raktáros és Vencsellei brigádvezető határozott fellépése is, akik így, egyesült erővel hátrébb taszigálták a feleket.

A tanító végül, mivel a torka teljesen kiszáradt, megindult lefelé. Vörösboros pohárral a kezében a tömeg szélén téblábolt, mikor a könyvesboltos nő hozzálépett, te is olyan vagy, mint ezek, mondta sűrű vodkaszagot lehelve az arcába. Korábban nem tegeződtek.

– Atyagatya – folytatta. – És még engem néznek hülyének – tette hozzá cáfolatra vágyva, és a vállával megbökte a tanítót. – Miért vagy mindig ilyen kis izé? – kérdezte. – Ja, persze, a szent életű tanító bácsi – sziszegte sértetten, és otthagya őt a tömeg szélén. Teltek, múltak a percek, a tömeg egyre csak hízott. Jöttek a munkatársak az emeletről, a félemeletről és a földszintről, mindenki izgatottan magyarázott. A bérszámfejtés három gömbölyded adminisztrátornője, kimódolt pletykák terjesztői, nagy csokiskeksz-fanatikusok finoman erotikus vonaglással szinte tapadtak egymásra, és vidáman sikongattak, pörögtek, szemkápráztatóan villogtatták műkörmeiket. Nem zavarta őket, ha a Programszervező Csoport ügyintézőjének szögletes könyökébe ütköztek, a Terrarista Szakkör vezetőjének pucító ülepe állta útjukat, vagy ha Dr. Szabó, a pajzán csillagász tenyerét megéreztek a tomporukon. A tanító kicsivel később látta, amint ez utóbbi a Gazdasági Osztály üdvöskéjének, Harag Évának sugdos a fülébe, olykor hozzáér a karjához és olyan mozdulatot tesz, mintha a nő hajába akarna beletúrni. Néhány pillanat múlva már ők is ott hajladoztak a hangfal tövében, aztán meg feltűnésmentesen osontak az Eszköztár zárható helyiségének ajtajáig, ahol, lévén kulcsuk, néhány pillanatra nyomuk veszett. A kavarodásban, mindenki mindenkivel ölelkezett, koccintott, a rivális kollektívák közt kitört az örökbéke. Volt, ami volt, most már mindennek vége, szeressük egymást gyerekek! Süllyed a Titanic, haláltánc, gondolta a tanító, amint a sokadalmon átküzdve magát a büféasztal felé tolakodott. Az áttörést szapora bocsátnatkérések közt végrehajtva egy parasztkolbászos szendvicset választott, és újratöltötte a poharát. Ekkor sodródott mellé Fájó gazdaságis, a tanító feléje nyújtotta a poharát. Fájó tagadóan intett, csak gyömbért iszom, üvöltötte túl a *Raszputyin* című szám keltette hangorkánt a tanító füléhez hajolva, a gyomrom, tette hozzá magyarázólag. Láthatóan remegett, mint mindig, a feje előre-hátra nyaklott, kezei egy pillanatra sem pihentek, idegrendszeri problémáról lehetett szó. Szorosan mellettük Krézi, a punktarajas karbantartó állt, ő többedjére harsogta bele a mélyföldszint káoszába, hogy bulika van, meg hogy nem

vagyunk buzik! Nó fjúcsér, ezt is kiáltozta. Őt, a negyvenes, kigyúrt, agyontetovált kollégát a tanító érdekesnek tartotta, de nem kedvelte.

Dr. Szabó a népszerűtlen csillagász, miután minden eredmény nélkül sündörgött a fél pohár ásványvizével petrezselymet áruló jegyárus porcelánbaba körül, most lelkes kiselőadást tartott Babatiné Macának a fekete lyukakról, amik mindent magukba szippantanak, meg vörös óriásokról, amik minden űrt betöltenek. – Jó – reagált Babatiné –, csak vegye le rólam a kezét, különben *hxikkglá* (ez utóbbi szót nem lehetett érteni)!

A hölgyek közt legnagyobb sikere szokás szerint a törpenövésű Ögrömbögzlü Ferdinánd úrnak volt, őt valósággal körberajongták a munkatársnők. Az alig egy méter magasra nőtt kollégáról régebbi és friss pletykák is tudni vélték, hogy neki itt már megvolt minden kolléganő, beleértve a férjes asszonyokat is. Meg vannak veszve érte a csajok, így szólt a sanda híresztelés. A férfikollégák viszont fújtak rá, mivel Zsömi bácsi valami okból őt szokta megbízni a húsvéti ünnepség megszervezésével. Ögrömbögzlü ezeket az alkalmakat évek óta úgy oldotta meg, hogy először hosszú részletet játszott le magnón Bruckner *Második szimfóniájából*, majd negyed órán át rosszul hangszílyozva felolvasta Dickens *Karácsonyi ének* című regényéből azt a részt, ahol a Cratchit család szaglászó gyerekeiről esett szó, mindaddig, míg a munkatársak előbb halkán, majd egyre hangosabban ásítózni, beszélgetni kezdtek, mondván de kurva unalmas már megint a törpike. Amint ez a zajongás a fülébe jutott, méregbe gurulva a mikrofont az asztalra csapta, és olyasmiket kiabált, hogy micsoda csürhe ez, a jó ízlést hírből sem ismerik, ő kiteszi itt a lelkét, gyöngyöt dobál a disznók elé, azok meg csak rőfögni tudnak és dagonyáznak, pfujj! S ez a jelenet, évre év, hajszála ugyanígy ismétlődött.

A mélyföldszinten az emberek feje fölött tekintélyt parancsoló méretű muslicaraj körözött, nyilván a kilöttyent szeszek illata vonzotta ide őket, tudták, mi a jó. A tanító lengette a kezét a tányérkája fölött, de hiába, a szemtelen rovarok rászálltak a kolbászkarikákra, csoportosan egyensúlyoztak a pohara peremén, a terület-terület büféasztal kínálatából pedig leginkább az ázott lazacos szendvicsek érdekelték őket.

– A kurva anyátok – morogta, amikor a valódi fűtő megveregette a vállát, és csak annyit kérdezett, megyünk, tanár úr, s megmutatta a tenyere öblében rejtőző kövér jointot. A fűtő nem egyedül érkezett,

mögötte álltak a gézengúzok, Benő, a büfés srác és Jóska, mindannyian várakozásteljesen bámultak rá.

– Van lent rendes pálinka is – hunyorított rá Benő, – nem fogod utálni!

Mi van, ha provokáció, gondolta izgatottan.

– Menjetek előre, majd jövök – válaszolta az imposztoroknak, s azok hárman libasorban elsomfordáltak a pincelejárat felé, ami ekkor résnyire nyílt, és mögötte megjelent Krézi vigyorgó arca.

– Písz! – kiáltotta oda a tanítónak a sűrűn tetovált karbantartó.

– Csak nehogy késő legyen – szólt vissza óvón Jóska. A tanító még mindig nem értette, minek örül a művház. Mindjárt megjelenik Zsömi bácsi, hogy kihirdesse az elbocsátó szép üzenetet, ezek itt meg úgy tesznek, mintha volna minek örülni. Már a beszédet is elképzelte. Az igazgató nyilván azzal a *bon mot*-val kezdi, amit általában tetszőleges munkatársak fülébe szokott döngicsélni: „Tudjátok, én mindig olyan főnök voltam, aki azt mondja, fogjuk meg, és viszem. Semmi több. Imádkozunk jó előre, hogy szebb jövőt láthassunk.” Vagy valami ilyesmi. Ekkor, mint egy varázsütésre, az igazgató feltűnt a magasföldszinti mellvéd mögött, fönről jámboran rámosolygott a népére, és szapora léptekkel máris a tömeg közepén termett. Utat nyitottak neki.

– Na, én csak egy korty kávéra – mondotta –, az íze kedvéért, és hogy ünnepeljük meg ezt a klassz hírt, hogy megújulunk! Hurrá!

Mindenki igyekezett még közelebb furakodni hozzá, többen hurráztak is.

– Jajj, mindjárt megfulladok – viccelt az igazgató. A kollégák hada felzúgott, éljenzett, de ebből a kórusból is kihallatszott Fájó részeg bömbölése.

– Na, ugye, hogy ugye! Én megmondtam, de ez a sok idióta itt.

A tanító is igyekezett beljebb hatolni a munkatársak sűrűjébe, a könyvesboltos nő mellé sodródott, aki rámosolygott, a tanító vissza.

– Csak tudnám, minek örülünk, milyen megújulás? – szúrta a foga közt a szót.

– Hát nem tudtad, Attila? Az új bútorok. Az EU-s pályázat – mondta a könyvesboltos nő.

– Én meg azt hittem, hogy – súgta a tanító.

– Hinni a templomban kell, apukám.

Amikor legközelebb szétnézett, Zsömi bácsi már kámforrá vált. Úgy tűnt el, mint egy szétpukkanó szappanbuborék. Azonban a buli

folytatódott. A részeg boldogságban összekapaszkodott irodisták, alkalmi párocskák dülöngélve táncoltak, partnerük csípőjébe, vállába kapaszkodtak, érzelmektől elteltten fogdosódtak, és taposták egymás lábát, a zene pedig egyre hangosabban szólt. A tanító is táncolt, bár utólag már képtelen volt felidézni, hogy kivel. Aztán csak arra eszmélt, hogy pár elázott, a büféasztalba kapaszkodó munkatárs mellett ő is a félig kiivott poharakból öntögeti össze és hörpöli a maradék szeszeket.

Látni vélte Juli nénit is, amint a női vécéből kilépve zsörtölődik, ezt a sok ocsmányságot, amit maguk után hagynak, hányás, kotongumik, és a férfi vécé még sokkal mocskosabb!

Másnap délben borzalmas fejfájás ébresztette. Az élevesztett Wilkinson borotvával sikerült véresre karmolnia az arcát, nyakát, pár szőrpamacs mégis ott maradt az állán és a gigáján. A trolipótlón mindenki őt bámulta. A művház máskor félig üres parkolóját most tucatnyi ponyvás teherautó foglalta el. Serény legények cipeltek futurisztikus irodabútorokat, komolyabb asztali számítógépeket, titokzatos tartalmú dobozokat. Odabent is sürgés-forgás, sarokcsiszolók sivítottak, kezükben magasba emelt pemzlikkel szobafestők sorakoztak, mintha arra esküdnének, hogy itt majd mindent alaposan bemázolnak. A régi, elöregedett irodabútorok a félemeletre összehordva, egykedvűen várták sorsukat. A tanító másnapos bambasággal bámulta a felfordulást. Kollégát nem látott a környéken, egyedül Jorgosz úr vetette neki oda, hogy mit keres itt, mikor meg lett mondva, hogy szünnap van, lehet hazasétálni toronyiránt! Indult is. Ekkor érkezett Szerjoga. A tanító homályos emlékei szerint a főnévi igenevek felfoghatatlan szabályai-val kellett volna foglalkozniuk. Megörült, hogy elmarad az óra. Együtt mendegéltek a megálló felé.

– Már túl sokat gondolkoztam életemben – mondta a gyerek, míg a trolipótlóra várakoztak. – Túl sokat és mégsem értem, mi van a fejemben. Vagy igaz, vagy nem.

– Elhiszem – válaszolta. Itt bajok lesznek, gondolta magában, s közben a gyerek fején csigavonalban tekeredő forgókat nézte. – Szoktam én is ilyesmit érezni – vallotta be.

– Többet nem akarok gondolkozni – mondta Szerjoga. – Kikészülök ezekről a gondolatokról.

– Nem szabad így kétségbeesni – próbálkozott a tanító.

– Ne tessék ezt mondani, Attila bácsi, kikészülök ezektől a gondolatoktól. Az álmaim is rosszak, és félek. Reggel mindig hányni szoktam. Mindig ezek vannak a fejemben. Amikor kottát olvasok, akkor is.

– Ne vedd ennyire komolyan a dolgokat, kiskomám! Majd minden rendbe jön.

– Meg fogok bolondulni így – mondta a kisfiú. – Nagyon elfáradt bennem a zene.

Bő egy hét telt el viszonylagos nyugalomban. A tanító az újjávarázsolt Közösségiben lapított, gyerekek ezen a héten egyszer sem jöttek. Csütörtökön a munkaidő vége felé a mosdóból kilépve Ishewara Pradhupáda jógamesterbe ütközött.

– Om mani padme hum – köszöntötte a jógí, aki amúgy napok óta fedetlen felsőtesttel mutatkozott, s beszéd közben szerette olykor ugráltatni valóban kidolgozott mellizmait. Előbb a baloldalt, aztán a jobboldalt, egymás után hétszer. Pradhupáda majdnem letarolta a lábáról a tanítót. Úgy látszott, sürgős dolga akadt odabent.

– Gyere már el egyszer a délelőtti meditációra! – lehelte az arcába gyomra minden beteg páráját a mester. Jellegzetes északalföldi tájszólásban beszélt. – Sajnos egyre kevesebb a padavan – panaszkolta, s ebben a tényben, ahogy egyszer kifejtette, az emberi létállapot elsötétülését vélte felismerni, a kiteljesedőben lévő kali yuga világát.

– Jó, majd a napokban okvetlenül benézek hozzátok – ígérte ő.

– Ezt el is várom tőled. Ez a minimum. Ép pránában ép lélek. Meglátod, utána sokkal tisztábban érzékeled majd a valóságot. Olyan kifinomult szintre léphetsz, ahonnan minden érthetővé és lényegtelenné válik. Ezt hívják Buddha fényének. A lényegtelenségen van a fő hangsúly, a megvilágosodás csak elhatározás kérdése. Buddha ellene volt minden aszkétizmusnak, de az önszerelem hiányzott a lelkületéből – mondta Pradhupáda, és megigazította a fején a vörös selyem turbánt, s közben mell- és karizmai hol megfeszültek, hol elernyedtek.

– Igen, már hallottam ilyesmiről – felelte kényszeredetten. Szeretett volna már a Közösségi védett rejtekébe visszasietni.

– Most megint mindenki kurvára ideges – váltott témát a bölcs jógí fakír, miközben ő próbált eloldalazni az elviselhetetlen szájszag elől. A bölcs azonban követte minden moccanását, szinte sarokba szorította a tanítót. Nekifogott, hogy ismertesse az újabban létrejött frontvonalakat: – A házat most rendesen felszerelték, és a hírek szerint csak a legjobbak maradhatnak. A néptáncosok kiigényelték a Csillagászati

Szakkör helyiségét, összenyitnák a két termet, hogy több helyük legyen. A párhuzamosságokat is fel kell számolni. A Készletgazdálkodási Osztály, ami például a budipapírt, a tisztálkodási felszerelést és a kukaürítést intézi, nekiment az Üzemeltetési Brigádnak, akik állítólag egész nap a szaros seggüket vakarják. Közben az Üzemeltetési Brigád, Vencselleiek elkezdtek jelentgetni Rút Árpád rendszergazdát, mert január óta színét se látják, csak a fizetését jön be felvenni, a gépeket sem frissíti. Köcsög geci ez mindegyik – lehelte nézetét a guru. – A programszervezők a közönségszervezőket akarják kicsinálni, csupa baszatlan vénasszony, de ne mondd senkinek. Azok a mocsadék statisztikusok megpróbálják kirúgatni a Társadalmi Kapcsolatok Részlegének vezetőjét, Kotormánnét, aki a pályázati pénzeket mindig elszíjpantja előlük. Kotormánné viszont a Kulturális Munkacsoport ellen áskálódik. Te is vigyázz a valagadra, cimbi, a kismadarak csiripelik az ágakon, hogy a Közösségit kiigényelte egy új társaság, a rituális szőnyegszövők, nem árt tudnod, hogy befolyásos kerületi úriasszonyokról van szó, nagyban megy a lobbizás. Zsömi bácsi kedvel téged, de sose lehessen tudni – mondta még Ishewara Pradhupáda, majd eltűnt az egyik fülkében, ahonnan erőt és elszántságot sugárzó, nem evilági zajok után azonnal megkönnyebbült sóhaj volt hallható.

Juli néni a következő híreket osztotta meg vele: Zsömi bácsi délelőtt nagyon kiabált Fájóval. Áthallatszott az ajtón, hogy Fájó többször is bocsánatot kért. Kinyalta a fenekét Zsömi bácsinak azzal, hogy többet nem csinál ilyet.

– De milyen? – tudakolta a tanító.

– Azt nem tudom, fiam, csak a követ mostam fel a folyosón. Én csak egy takarítónő vagyok. Egyik fülemen be, satöbbi.

A tanító mondta neki, hogy milyen jól néz ki.

– Nagy csibész maga – jött a válasz.

– De tényleg – bizonykodott ő. Juli néni még azt is tudni vélte, hogy Gabala Géza pénzügyes meg Dr. Szabó csillagász egy kanál vízben megfojtaná Fájót, akinek kifelé áll a szekere rúdja. – Egyik tizenkilenc, a másik se jobb, állat ez mind. Kibékíthetetlen kompromisszum – mondta még –, a túlélésért harcol a nép, láttunk már ilyet.

Arra a tanító magától jött rá, hogy itt nemcsak a régóta húzódó árkok mélyülnek egyre, de vadonatúj szövetségek is köttenek. Nehéz lett volna nem észrevenni, hogy mostanában ki kivel jár ki cigizgetni, ki kit szólít meg mézesmázos hangon, kivel nevetgél bizalmasan a szűkös teakonyhában. Csodálkozás nélkül figyelte, hogy a Reklám- és

Propaganda Csoport néhány tagja, Gombaszögi a rendkívül gátlásos pszichológus társaságában nagy kacagás, fintorgás közepette kávézgatással töltik a munkaidőt, amint azonban a hórihorgas koreográfus, a projektmenedzser, a Szervezési Osztály titkárnője és Csizmazia terrarista (vállán egy türkiz színű, ékkő szemeit vadul forgató kaméleonnal) megjelenik a színen, rögtön lehervad ajkukról a mosoly, és témát váltanak. Előbbiek szinte mintha felfúvódtak volna, testükkel kitöltik a teakonyhát, hogy az a másik négy, hiába méltatlankodik, már sehogyan se tudjon befurakodni. Közben pedig úgy kavarják, úgy szürcsölik a feketét, mintha lassított felvételen játszódná a jelenet. A tanító látott mást is, elsősorban háborús készülődést, hadak szervezkedését, kölcsönös gyűlölködést a szemekben, sunyi oldapillantásokban. Véletlenül meghallotta az örökké rosszmájú albínó Spuller Jenő nevű irattárosnak, mocskos viccek kiapadhatatlan forrásának sanda megjegyzését, amit a büféssráchoz, a valódi fűtőhöz, a Pénzügyi Felügyelet két főelőadójához meg az egyik közönségszervezőhöz intézett, miszerint Zsömi bácsit olyan régen látta, biztos már mumifikálódott az irodájában, hót ziher, hogy megtalálták a legyek, de legalább is fordítva ül a döglött lovon, ami ebben a helyzetben elég gáz. Ezen a többiek visszafogottan kuncogtak, amint azonban a tanító köhögését meghallották, mindjárt arról kezdtek fecsegni, milyen pazar lett ez az új, mályva árnyalatú falfesték, s ez a modern kávéfőző színben is megy hozzá, és sokkal erősebb feketét főz, mint az a régi ócska. A tanító úgy tett, mintha semmit sem hallott volna, s nagy bátorságot igénylő módon, fülét farkát behúзва kotródott vissza a Közösségibe. Aznap se jött tanítvány.